

MIDFASTE

Johannesevangeliet kapitel 6 vers 24–35 og kapitel 6 vers 37

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Da skaren nu så, at Jesus ikke var der og hans disciple heller ikke, gik de om bord i bådene og kom til Kapernaum og ledte efter Jesus. Og da de fandt ham på den anden side af søen, sagde de til ham: »Rabbi, hvornår er du kommet hertil?« Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte. Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer; for ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.« Så sagde de til ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?« Jesus svarede dem: »Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.« Da sagde de til ham: »Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: 'Brød fra himlen gav han dem at spise.'« Jesus sagde så til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød. For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.» De sagde til ham: »Herre, giv os altid det brød!« Jesus sagde til dem: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. [Men som jeg har sagt til jer: I har set mig, og I tror ikke. Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.«]

*Og da har i rigdom vi drevet det vidt,
når få har for meget og færre for lidt.*

Sådan lyder de sidste to linjer af sangen *Langt højere bjerge* af Grundtvig. De linjer har I sikkert hørt før. I hvert fald bliver de tit brugt, når man vil rose det danske velfærdssamfund, hvor vi er så gode til at fordele goderne, sådan så der ikke er mange, der lider nød, og til gengæld heller ikke ret mange, der er milliardærer.

Men udtrykket kommer faktisk fra Bibelen, nemlig fra dengang, Moses og resten af israelitterne vandrede omkring i ørkenen i 40 år og aldrig vidste, hvor deres næste måltid skulle komme fra. Da sørgede Gud indimellem for, at de fik et luksus-måltid – han sendte en flok vagtler ud i ørkenen, som israelitterne kunne få at spise. Men til daglig lod gud det regne med en slags brød; det, der kaldes for *manna*. Der var præcis manna nok til, at alle kunne spise sig mætte hver dag. Og der står, som jeg læste, at: ”den, der havde samlet meget, ikke for meget, og den, der havde samlet lidt, havde ikke for lidt; de samlede det, hver især kunne spise.”

I det stykke fra Johannesevangeliet, jeg lige læste for jer, er Jesus ved at tale med nogle af sine disciple. De taler netop om dette med mannaen i ørkenen. Det kommer sig af, at Jesus taler til dem om, at de skal tro på ham. Men de siger: ”Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: 'Brød fra himlen gav han dem at spise.'”

Jesus svarer: ”Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød.” Og så siger han til dem: ”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte.”

Når Jesus siger: Jeg er livets brød, siger han os, at det, der virkelig mætter vores liv og sjæl, ikke er penge, og det er heller ikke venner, godt helbred eller alt det andet. Men det, der skal mætte vores liv er, er at leve vores liv i lyset af Jesu ord. Med andre ord: at tro.

Det *at tro* er oppe i tiden. For få år siden ansås det nærmest for krænkende at tage tro eller religion op som diskussionsemne ved et middagsselskab. Men sådan er det ikke længere. I dag er de fleste mennesker meget villige til at indrømme, at de har en længsel i sig efter noget at tro på. At de fornemmer tilstedeværelsen af en højere magt – at de af og til kan mærke en åndelig kraft virke på uforklarlige måder. Det kan være i livets stjernestunder: når man fx bliver mor eller far og ser et nyt liv blive til. Det kan være når man kommer frelst gennem en situation, hvor det lige så godt kunne være gået galt. Eller det kan være, når samfundet pludselig lukker ned på grund af en aggressiv virus fra Kina, og man bliver grebet af frygt og må folde sine hænder og bede til den gud, som man måske ikke tænker så meget på til daglig, men som man alligevel kan mærke, at man tror på.

Men hvad vil det sige: at tro? Og hvad er det så, man skal tro på? I dag kan man møde mange mennesker, som tror på alt muligt – sådan mere eller mindre halvhjertet. Nogle mener, man godt kan finde vej til Gud gennem andre religioner såsom buddhisme, islam eller asetro. Og der findes også elementer i andre religioner, som er gode og rigtige og fine at leve efter. Og det skal nok være sådan, at andre mennesker med andre religioner også søger oprigtigt efter gud, og det kan også godt være, de kan ligesom skimte glimt ham gennem tågerne – men vil vi være kristne mennesker, vil vi være kristen kirke, så tror vi på, at sandheden, vejen og livet, den findes i én person, og det er Jesus Kristus. I ham åbenbares den Gud, som før kun lod sig skimte dunkelt. Jesus er, kan man sige, det prisme eller de briller, man er nødt til at se alting igennem, hvis man vil se sandt. Vi kristne har bevaret den jødiske bibel i vores egen, som ”det gamle testamente”, men vi kan kun bruge det gamle testamente til noget, fordi vi ser det i lyset af det Guds Ord som

legemliggøres i Jesus Kristus. Det er ham, der er *livets brød* – den næring, vi skal give vores tro.

Og der er også mange, der for tiden finder tilbage til deres kristne tro. Men der er, i hvert fald her i landet, en udbredt opfattelse af, at den kristne tro vist er noget vældig indviklet noget. Noget med tunge, dogmatiske systemer og alenlange bekendelsesskrifter, som man skal kunne udenad. Og det er da også rigtigt, at der er skrevet meget om kristendommen. Der er drevet meget teologi; der er blevet analyseret og diskuteret; tekster er blevet vendt og drejet og sat under lup. Men i grunden starter den kristne tro med noget ganske enkelt, nemlig At tage imod. Vi siger det, hver gang et barn bliver båret til dåb, ligesom lille Noah i dag, med ordene fra Markusevangeliet: ”Den, der ikke tager imod Guds rige, ligesom et lille barn, kommer ikke ind i det”. Denne, det lille barns bevidsthed om, at det er henvist på sine forældres omsorg og kærlighed og ikke selv skal gøre andet end at tage imod – det er sådan, Jesus siger til os, at vores gudsforhold skal være. Og det burde jo være så let. Bare at tage imod, ligesom når man får en gave. Jeg tror bare, at netop denne enkelhed volder os besvær. For er der noget, vi moderne mennesker ikke så glade for, så er det: at tage imod. Vi er mere optaget af at skulle præstere, beherske, styre og kontrollere, iscenesætte vores tilværelse. Har vi brug for andre, er det oftest som tilskuere til det spil, vi selv iscenesætter, eller fordi vi har brug for nogen at ”være noget for”. Måske er dét vanskeligheden for det moderne menneske: at vi vil ikke være afhængige af nogen. Slet ikke af Gud. Men den kristne tro handler først og fremmest om at tage imod. Om at tage imod Gud og hans indbydelse til at leve livet efter hans vilje.

Vi bruger udtrykket, at man ikke kan tage noget for givet. Og det er der også en stor sandhed i: hvis man går og regner med, at alle de ting, man har, er noget, man altid vil have, så tager man grundigt fejl. Men tager man udtrykket helt bogstaveligt – så er det grundlæggende forkert. I virkeligheden er alting *givet* os. Vores liv og vores børn. Vores sundhed,

vores åndsevner, humor. Alt, hvad vi har er gaver fra Gud. Vi ejer ikke livet, vi kan ikke herske over det; vi kan kun modtage det i taknemlighed. Livet tilhører Jesus. Han er livets brød. Tag det og spis det. Amen.

LAD OS BEDE:

Kære Gud,

hjælp os til ikke at være bekymrede.

Når frygt og uro vil overtage vores sind,

så hjælp os til ikke at tro, vi skal klare det hele selv.

Lær os at vende os til dig i bøn

og stole på, at alt er i gode hænder hos dig.

Giv os din fred.

Fadervor,

du som er i himlene!

Helliget vorde dit navn,

komme dit rige,

ske din vilje som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke i fristelse,

men fri os fra det onde.

Thi dit er riget og magten og æren i evighed!

Amen.

MODTAG HERRENS VELSIGNELSE

Herren velsigne dig og bevare dig.

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig.

Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred.

Amen.